

„Az egyenlő bánásmód sérelmét jelenti, ha a személyek valamely állami szerv által eltérő kezelése objektíve nem indokolható.” / Kovács Krisztina: Az alapjogvédő intézmények gyakorlata. In. Emberi jogok. Szerk. Halmai Gábor és Tóth Gábor Attila, Osiris Kiadó, 2003. 386. old. /

Megbízóm előtt nem ismert okokból – tehát objektíve nem indokolható okból- a Bank hátrányos megkülönböztetéssel olyan feltételt írt elő –több elutasító, konkrét indoklás nélküli nyilatkozatot követően- a Magyar Állam által nyújtott támogatás, kedvezmény igénybevételéhez, mely a 12/2001.(I.31.)-es Kormányrendeletben nem szerepelt, s a mai napig sem szerepel.

A Bank a Kormányrendeletben meg nem jelölt, külön helyrajzi szám(ok) feltüntetése mellett látta kizárólag igazoltnak a Megbízóm tulajdonába kerülő, - már a kérelem benyújtásakor is igazolt módon- későbbiekben két önálló helyrajzi számmal rendelkező ingatlan (társasházi lakás, garázs) méltányolhatóságát, mely álláspontot a Debreceni Törvényszék is helytállónak tekintett, nyilvánvalóan megsértve a jogegyenlőség alapelvét.

Megbízóm előtt mind a mai napig nem ismert a hátrányos megkülönböztetés oka, mint ahogyan az sem, hogy ezt az elvet miért követte a Debreceni Járásbíróság, és a Debreceni Törvényszék!?

Mindkét igazság-és jogszolgáltató Bíróságnak látnia kellett volna a bírósági eljárás alatt rendelkezésre bocsátott dokumentumokból, hogy a Bank minden megalapozott ok nélkül több mint egy év elteltét követően feltételként szabta a méltányosság elbírálásához az önálló helyrajzi szám meglétét.

Az Alaptörvény általános érvennyel mondja ki a diszkrimináció tilalmát, ennek ellenére a Bíróság azzal, hogy nem bírálta felül, de egyáltalán nem is vizsgálta, sőt kifejezetten egyetértett a Bank állásfoglalásával a méltányolhatóság kérdésében, hátrányosan különböztette meg Megbízómat. Az egyenlő bánásmódtól való eltérést objektív indokkal nem támasztotta alá.

Itt kívánnék visszanyúlni az alkotmányjogi panaszban megjelölt M cikk (2) pontjában rögzítettekre, miszerint Magyarország védi a fogyasztók jogait, illetve az R cikk (2) pontjában foglaltakra miszerint a jogszabályok mindenkire kötelezőek.

Álláspontom szerint a lakáscélú állami kamattámogatott hitelszerződés, fogyasztó szerződés, s Megbízóm jelen esetben olyan fogyasztó, akinek a jogait sem a Bank, sem pedig a Bíróság(ok) nem vette figyelembe. Megbízómnak kizárólag az alkotmányjogi panasz maradt utolsó lehetőségként arra, hogy érvényesítse a fogyasztói jogát, mint Alaptörvényben biztosított jogot.

Az Alaptörvény XIX. cikke értelmében

(1) Magyarország arra törekszik, hogy minden állampolgárának szociális biztonságot nyújtson. Anyaság, betegség, rokkantság, fogyatékoság, özvegység, árvaság és önhibáján kívül bekövetkezett munkanélküliség esetén minden magyar állampolgár törvényben meghatározott támogatásra jogosult.

A fentiekben megjelölt bírósági döntés Megbízóm Alaptörvényben rögzített, **szociális biztonsághoz való jogát** is sérti.

A Magyar Állam a 12/2001.(I.31.) Kormányrendelettel a magyar állampolgárok szociális biztonságát (lakhatáshoz való jog) kívánta elősegíteni, és a Kormányrendeletben megjelöltek szerinti feltételek teljesülése esetén – méltányolható lakásigény- államilag kamattámogatott hitelhez, valamint adó-visszatérítési támogatáshoz juttatta állampolgárait. Az ehhez szükséges feltételeket szó szerint rögzíti a kormányrendelet, s abban nem szerepel olyan kitétel, melyet a Bank támasztott Megbízómmal szemben, s melyet a Debreceni Törvényszék is helytállónak ítélt.

A Bíróság(ok) a peres eljárás során nem vizsgálta(ák) kellő alaposással a Bank eljárását, s nem állapította(ák) meg, hogy a Bank a kormányrendeletben elő nem ír, plusz feltételeket támasztott Megbízómmal szemben a méltányolhatóság kérdéskörében. / Objektív indoka az egyenlő bánásmódtól való eltérésre nem volt./

Sőt a Debreceni Törvényszék ítéletében kimondja, hogy a Bank a felek közti szerződés megkötésekor (2005 októberében) az adó visszatérítésére való jogosultság körében alkalmazandó szabályt érintően téves felvilágosítást adott Megbízómnak. A Törvényszék nem vizsgálta azonban, hogy pontosan a Bank hanyag, diszkriminatív hozzáállása okozta a legnagyobb kárt.

A Törvényszék ítéletében helybenhagyta a Bank kormányrendeleten túli feltétel előírását.

A Törvényszék ez által megsértette Megbízóm Alaptörvényben biztosított szociális biztonsághoz való, illetve jogegyenlőséghez, egyenlő bánásmódhoz való jogát.

Álláspontom szerint a Bank jelen esetben a Magyar Állam mintegy meghosszabbított karja, hiszen a Bank került közvetlen kapcsolatba, szerződéses jogviszonyba az állampolgárral, azonban nem volt joga a Banknak a rendeletben megjelölt feltételeken felül további feltételek teljesítésének előírására.

M megbízóm tudomással bír arról, hogy ugyanennél a Banknál, ugyanebben a Társasházban ingatlan eszmei hányadot vásárló magánszemély (■■■■■ a ■■■■■), a Megbízóm hitelügyintézésével egy időben indított hitelkérelmet, közel azonos feltételek mellett (kisebb lakás alapterület, azonban azonos garázs alapterület) és esetében diszkrimináció nélkül azonnal megállapításra került méltányolható lakásigény.

A Debreceni Törvényszék köteles lett volna a peres anyagban rendelkezésre álló valamennyi tényt akként megvizsgálni, hogy a banki jogalkalmazás során megvalósult-e a jogszabály (kormányrendelet) célja, s hogy Megbízóm Alaptörvényben rögzített jogai nem sérültek-e.

A Debreceni Törvényszék ítélete álláspontom szerint sérti az **Alaptörvény 28. cikkében** foglaltakat is.

Az Alaptörvény 28. cikke értelmében:

„A bíróságok a jogalkalmazás során a jogszabályok szövegét elsősorban azok céljával és az Alaptörvénnel összhangban értelmezik”

Tekintettel arra, hogy a Debreceni Törvényszék a 12/2001. (I.31.) Kormányrendelet célját az ítélet meghozatalakor figyelmen kívül hagyta, megsértette az Alaptörvény 28. cikkét, s így sérült Megbízóm Alaptörvényben biztosított, fentiekben már megjelölt joga.

A Debreceni Törvényszék ítéletével a kormányrendelet banki értelmezését hagyta jóvá, mely értelmezés pontosan azokat zárna ki a támogatásból, akik számára a támogatást a Magyar Állam a kormányrendeletével biztosítani kívánta.

Előzőek alapján fentiekben megjelölteken túl sérült Megbízóm Alaptörvény **XXIV. cikk (1)** bekezdésében rögzített joga, hiszen a Debreceni Törvényszék Megbízóm álláspontja szerint részrehajlóan járt el, s ezen tényt igazolja az ítéletben foglaltak, az alábbiak szerint:

- a Debreceni Törvényszék ítéletében bírálja a Megbízómat (alperest), s valótlanul rögzíti, hogy Megbízóm adótanácsadást várt a Banktól / Megbízóm soha semmilyen adózási kérdést nem tett fel a Banknak, hiszen látta, hogy egy szimpla egyértelmű kormányrendelet értelmezése is problémát jelent/ s annak ellenére rögzíti tényként ítéletében, hogy erre vonatkozó adat nem is merült fel soha egyetlen eljárásban sem,
- a Debreceni Törvényszék álláspontja szerint a Megbízóm érdekkörébe tartozik a jogosultság feltételeinek tisztázása, a szerződés, hitelszerződés megfelelő tartalmú megkötése, holott a Bank az állam által alkotott kormányrendeletben rögzített kedvezményt nyújtja az Ügyfélnek, így a feltételek tisztázása is az Ő érdekkörébe tartozik, s egyebekben sincs az állampolgárnak ráhatása a hitelszerződések feltételeire,
- bár a Törvényszék ítéletében rámutat arra, hogy a felek a szerződés teljesítése körében együttműködésre kötelesek a Ptk. szerint is, mégsem állapított meg jogkövetkezményt, a plusz feltétel előírása, vagy a téves felvilágosítás nyújtás, ésszerűtlenül hosszúra nyúló hitelügyintézés miatt, annak ellenére, hogy a rendelkezésre álló dokumentumokból látható, hogy Megbízóm törekedett a megoldásra, együttműködő magatartásával.

Amennyiben a Törvényszék a 12/2001.(I.31.) Kormányrendelet betartását, értelmezését részrehajlás nélkül vizsgálta volna meg, arra a következtetésre jutott volna, hogy a Bank annak ellenére szabta feltételként az önálló helyrajzi szám létét, hogy arra joga lett volna.

Már a kérelem benyújtásakor igazolt volt a két önálló ingatlan kialakulása, s elegendő lett volna a benyújtáskor egy felhívás a Megbízóm irányába, hogy a bekerülési költségeket ugyanúgy bontsa ketté, mint ahogy az az adásvételi szerződésben megbontásra került az eszmei hányadrészek vételára vonatkozásában.

A jelen kiegészítés mellékletét képező jegyzőkönyv 2009. március hó 25. napján került felvételre, Budapesten. Ezen jegyzőkönyvet sem Megbízóm sem én nem voltunk hajlandóak aláírással ellátni, tekintettel arra, hogy egyoldalúan, csupán a banki nyilatkozatokat tartalmazta.

Relevanciával ezen okirat mégis azért bír az eljárás szempontjából, mert az okirat végén rögzít feladatokat a Bank önmaga számára - amit a banki alkalmazottak maguknak írtak elő-, ahol a Bank maga is megkérdőjelezi alaposágát, illetve állásfoglalást kér a 12/2001. (I.31.) kormányrendeletéről.

A Bíróságok számára ezen dokumentum is rendelkezésre állt, mégsem tünt fel – vagy nem kívánta elbírálni- egyik igazság-és jogszolgáltató szervnek sem, hogy maga a bank nincs tisztában a kormányrendelet értelmezésével, illetve, hogy nem biztos abban, hogy megfelelő indoklással utasította el Megbízóm igényét. /Megjegyzem a teendők felsorolásán túl semmi nem valósult meg, egyetlen fizetési felszólító levél sem érkezett, állásfoglalást nem kért a bank...stb./

A részrehajlás, s így a XXIV. cikk (1) megsértése itt egyértelmű.

A Debreceni Törvényszék döntése arra tekintettel is sérti az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdését, miszerint a Bank az elévülési idő leteltét megelőző utolsó hónapban, minden fizetési felszólítás nélkül indított keresetet Megbízómmal szemben jogalap nélküli gazdagodás jogcímén, s követelt több évre eső késedelmi kamat összeget is. Az I fokú Bíróság álláspontja szerint, melyet a Debreceni Törvényszék is helyben hagyott, nem bír relevanciával a Bank hosszú éveken keresztül hallgatása, mint ráutaló magatartás a károkozás, és a kártérítés elismerése tényeként. Amennyiben a Bank egy percig sem gondolta volna, hogy kárt okozott Megbízómnak, úgy azonnal keresettel érvényesítette volna igényét. Amennyiben pedig nem gondolta, hogy kárt okozott, úgy egyértelműen rosszhiszemű az a magatartás, mely megvárja az utolsó időpontot, melyben még az elévülési időn belül érvényesítheti jogát.

A Bank a 6.500.000,-Ft összeg visszautalását követően álláspontja szerint azonnal jogosult volt a Megbízómnál maradt összegre, s ennek ellenére a tisztességes eljárás, és jóhiszeműség elvét felrúgva éveket hagyott eltelni vélt jogainak érvényesítéséig.

Álláspontom szerint ezen késedelmi kamat igényt teljes mértékben jogosnak tekintő ítélettel is a Bíróságok részrehajlása állapítható meg, hiszen ítélettel hagyták jóvá a Bank által alkalmazott tisztességtelen, rosszhiszemű eljárást.

Megbízóm beszámítási kifogásként előterjesztett kárigénye nem elenyésző, annak elbírálása meg sem történt, a Bíróságok részrehajló magatartása miatt.

Az így hozott ítélet az egyenlő bánásmód elvébe is ütközik, hiszen a Debreceni Törvényszék ítéletével hátrányosan megkülönböztette Megbízómat, s a nélkül hagyta jóvá a banki diszkriminációt, hogy arra objektív indoka lett volna.

Megbízómat mind a banki eljárás alatt, mind a bírósági eljárások alatt közvetlen diszkrimináció érte, mert kedvezőtlenebbül bánt vele a bank és a Bíróság, mint hasonló helyzetben lévő más személlyel.

Az elmúlt évek alatt több alapvető állampolgári jog sérelme valósult meg, s különböző fórumokon születtek határozatok az alapvető jogok tiszteletben tartásának érdekében.

A 9/1990. (IV.25.) AB határozat szerint :

„A jognak mindenkit egyenlőként kell kezelnie”

„A megkülönböztetés tilalma arra vonatkozik, hogy a jognak mindenkit egyenlőként (egyenlő méltóságú személyként) kell kezelnie, azaz az emberi méltóság alapjogán nem eshet csorba, azonos tisztelettel és körültekintéssel, az egyéni szempontok azonos mértékű figyelembevételével kell a jogosultságok és kedvezmények elosztásának szempontjait meghatározni.”

Az Alkotmánybíróság a 61/1992. (XI.20.) AB határozatban állapította meg, hogy az Alkotmány 70/A. § (1) bekezdésében foglalt tilalom nemcsak emberi, illetve alapvető állampolgári jogokra irányadó, hanem e tilalom - amennyiben a különbségtétel sérti az emberi méltósághoz való jogot - kiterjed az egész jogrendszerre, azaz túlmegegy az alkotmányi szövegben szereplő "emberi és állampolgári jogokon" és a többi jogot is felöleli. A fentiekből kialakult gyakorlatot egy 1994-es AB határozat konszolidálta, mely kifejtette: a nem alapjogokra való megkülönböztetés alkotmányellenes, ha nincs ésszerű indoka, vagyis, ha önkényes.

Megbízómmal szemben a peres eljárás felperese jogszabályellenes, hanyag, rosszhiszemű, diszkriminatív magatartást gyakorolt, melynek ésszerű indoka nem volt, és önkényesnek tekinthető. Ezen tény az eljárás során becsatolt dokumentumokból, és a peres eljárás során tett nyilatkozatokból egyértelműen megállapítható, s végső soron a Debreceni Törvényszék ezen magatartást ítélte Alaptörvényben rögzített alapjogok sérelmével jogszerűnek.

A diszkriminációt az Emberi jogok Egyetemes Nyilatkozatának 7. cikke is tiltja.

"A törvény előtt mindenki egyenlő és minden megkülönböztetés nélkül joga van a törvény egyenlő védelméhez. Mindenkinek joga van egyenlő védelemhez a jelen nyilatkozatot sértő minden megkülönböztetéssel és minden ilyen megkülönböztetésre irányuló felbujtással szemben."

Az Európai Tanács 1949. május 5-én aláírt alapszabálya 3. cikke szerint az aláíró tagállamok kötelezettsége az emberi jogok és alapvető szabadságok tiszteletben tartása.

Jelen esetben Megbízóm utolsó lehetősége, az őt ért sérelmek orvoslására az Alkotmánybíróság felé benyújtott alkotmányjogi panasz.

Tekintettel arra, hogy az Alkotmánybíróság az Alaptörvény védelmének a legfőbb szerve, bízom abban, hogy az Alkotmánybíróság a panasz, s panasz kiegészítés megvizsgálása során, felülvizsgálva a bírói döntést megállapítja, hogy a Debreceni Törvényszék 2.Pf.21.365/2015/4. sorszámu ítélete alaptörvény-ellenes.

„A bárhol elkövetett igazságtalanság mindenhol az igazság létét veszélyezteti”
Martin Luther King

Debrecen, 2016. június hó 10.

